

TỪ MELBOURNE ĐẾN BOSTON

Nguyễn Diêu

Chúng tôi lúc đầu đã không tính đi San José tham dự Đại Hội NYD vào ngày 8/8/2008. Không biết ai đó đã chọn thời điểm này, thời gian mang đến 3 con số 8, chắc đã làm không ít người nhìn dưới góc độ may mắn và đã quyết định đi phó hội. Lại nữa, các Bạn hiền ở Cali cứ hồi thúc hoài nhất là Hoàng Thân Vĩnh Chánh, người lính Mũ Đỏ ngày nào đã từng trấn thủ cao điểm ở Đại Lộc, Quảng Nam. Vĩnh Chánh đích thực là nhà ngoại giao kiên trì không nản lòng. Vĩnh Chánh cứ E-mail liên tục mời gọi làm cuối cùng Minh Chính đã mỉm lòng, và chúng tôi quyết định cho chuyến Mỹ du 3 để họp mặt với các bạn hiền cùng khóa và cùng trường xưa.

Bỏ lại Melbourne trong một ngày đông giá lạnh, chúng tôi bay sang CA với Qantas Airline của Úc Đại Lợi. Sau một đêm dài mất ngủ và đúng 15 giờ bay thì con tàu hạ cánh an toàn ở L.A Airport. Lần này nhập cảnh không cần VISA, nhưng thủ tục rườm rà hơn nhiều như lần tay chụp hình. Chỉ có Orly ở Paris là dễ dàng nhất, không xét hỏi kiểm tra, hành khách lấy hành lý rồi tà tà ra ngoài, thật là thiên đường cho dân buôn hàng quốc cấm.

Chúng tôi đón taxi về khách sạn Ramada, nơi mà chúng tôi định ở lại 2 đêm, họp mặt với các bạn học Phan Châu Trinh đang định cư ở L.A. Khách sạn Ramada không lớn, nhưng cũng sạch sẽ, tiện nghi, và không xa Little Saigon. Sau khi tắm rửa chúng tôi đi ngay vào giấc ngủ để lấy lại sức. Nhưng ngủ mới hơn 1 tiếng thì chuông điện thoại reo và tôi biết ngay tên họ của người ở đầu giây bên kia. Đúng là Hoàng Thân với ngôn từ ngoại giao chuyên nghiệp thông báo ngày giờ và hành trình cho ngày 8/8. Xế chiều, cô bạn học ngày nào của Minh Chính đón đi thăm Nhà Thờ kiếng (Crystal Cathedral), và ghé lại khu Phước Lộc Thọ ăn tối. Sáng hôm sau, các bạn hiền PCT chờ xuống Downtown L.A, ăn trưa ở China Town và ngoạn cảnh Santa Monica. Buổi tối tất cả được ăn free ở nhà hàng của Lưu Phương, một hậu bối, cũng dân Đà Nẵng, nhưng tiểu lâm thì hết chỗ chê, cười bẻ bụng. Đúng 8 am ngày hôm sau, phái đoàn Hoàng Gia đến đón, có cả Châu Danh, vợ chồng Hùng 49, Không Tử “Bịnh Xuân Đùi” cùng phu nhân và Hồ Đăng Thuận, người đã đóng góp cho YKH Hải Ngoại rất nhiều. Tất cả lên 2 xe và trực chỉ Fresno, nơi đất lành chim đậu của Lai Đức Thuận - tân Chủ Tịch nhiệm kỳ 2009-2011. Phái đoàn tạm dừng chân ở nhà nghỉ giữa một thung lũng bao la, ăn trưa và chụp hình lưu niệm. Cuối cùng phái đoàn cũng đến được gia trang của Dr. Lai, thẳng bạn gốc Bắc cây cùng khóa, lúc nào cũng ồn ào, tươi cười và đã hơn một lần cùng nhau nhậu nhẹt cò tây ở Phú Cam. Nhớ lại những năm tháng học cùng lớp, tôi thấy lòng mình rộn lên một cảm giác thật khó tả. Phải chăng đó là sự nuối tiếc về một thời trai trẻ vui chơi mà không một chút lo nghĩ. Rồi thời gian ở

Trường Quân Y, Trường Bộ Binh Thủ Đức và đôi lần năm ba đưa đi lạc xuống Ngã Ba Chú Ía để hôm nay có câu chuyện “Biệt Động Quân và cái quần” cười bể bụng từ Miền Tây sang Miền Đông Hoa Kỳ. Chuyện như thế này và tui xin thừa là chuyện thật 100%. Sau Tết Mậu Thân, Trường di tản vào Sài Gòn. Chúng tôi thực tập ở Tổng Y Viện Cộng Hòa. Một hôm Lai Đức Thuần rủ tôi ngày mai Chúa nhật đi tìm “bò lạc.” Hẹn nhau đúng 11 am, nhưng Thuần nhìn không nổi vì tuổi trẻ sung sức nên sáng hôm sau đã một thân một mình xông ra trận địa trước, với hy vọng là đi sớm tìm được hàng xịn từ Lục Tỉnh mới lên. Hồi đó, Lính Biệt Động Quân thường về các “Động” để phá phách. Hôm đó cũng hên và xui cho Thuần, hên là Thuần vợ được một “ghế” mới, tuổi trăng tròn, hoa đồng nội từ quê hương Đồng Khởi Bến Tre của Bác Hồ. Xui là lúc Thuần đang lên xuống theo nhịp điệu Rumba thì bị lính Biệt Động Quân quất cho một roi vào mông. Thuần tá hỏa tam tinh, chỉ biết chụp lấy cái quần và phóng xe Honda về Sài Gòn. Nhưng họa vô đơn chí, nên Thuần lấy nhầm cái quần lãnh đàn bà. Đúng hẹn, tôi từ Sài Gòn chạy lên, ngang qua TYV CH, thấy từ xa ai giống Lai Đức Thuần, nhưng tại sao lại ở trần và bận quần lãnh đen, gió thổi phì phạch. Đến gần nhìn kỹ, đúng là cha nội rồi. Tôi hét to và chỉ cái quần: “Thuần, cái quần.” Ngay lúc đó, Thuần thấy tôi và liền chỉ tay về phía sau, hét lại: “Biệt Động Quân.” Thuần, cái quần! Biệt Động Quân! Hai bên hét khan cả cổ họng. Kể ra Thuần rất thương bạn, không muốn tôi bị ăn roi vào mông nên báo cho biết có lính Biệt Động Quân ở miệt đó. Chờ cho bớt xe cộ, tôi tấp sang bên cạnh Thuần. Nhìn vẻ mặt thiểu não, mắt cả kính cận, tôi mới hỏi: “My God, sao mi ra nông nổi này?” “Tau bị tụi BÐQ quất cho một roi đau thấu Trời xanh, thôi mi giúp tau, mi chạy trước che cái quần lãnh Trời đánh Thánh đâm này giùm tau, về nhà rồi tau kể cho nghe.” Đến nay đã hơn 40 năm, mỗi lần nhớ đến Huế, Đà Nẵng, và Sài Gòn, tôi thấy thật gần gũi các Bạn cùng khóa năm nào và đặc biệt là Lai Đức Thuần với câu chuyện “Biệt Động Quân và cái quần.”

Xế chiều, phái đoàn trực chi Sacramento để thăm gia đình anh chị Trần Quý Trâm. Chị Trâm và các cháu đã chuẩn bị một đại tiệc linh đình, đầy đủ các món ăn ngon xứ Huế như cơm hến, bún bò, bánh xèo, ngoài ra còn có mì Quảng nữa. Món nào cũng tuyệt vời với hương vị đậm đà, và cho đến nay mỗi lần nhắc đến Minh Chính còn khen ngợi không hết lời. Tôi đó, tất cả chúng tôi thật vui bên nhau. Có cả Tâm và Tôn Thất Sang, bạn cùng khóa. Chúng tôi đã có những năm với nhiều kỷ niệm dưới mái Trường Y Khoa, và những đêm nhảy nhót ở Valentino. Cái tính ham vui và bất cần đời của Sang đã phải trả giá bằng 15 năm tù tội. Chị Trâm thật dễ thương, đã dành cho Chánh Châu và Diêu Chinh hai phòng ngủ đẹp nhất của ngôi nhà đồ sộ. Đâu đây một chút ân tình và lòng biết ơn chân thành dành riêng cho anh chị Trâm và các cháu. Sáng hôm sau 9/8 đoàn trực chỉ San José với sự điều khiển tay lái nhà nghề của Vĩnh Chánh. Tôi không một chút lo nghĩ, chỉ mãi mê ngắm cảnh của miền Bắc Cali. Xe chạy len lỏi qua những dãy đồi trọc, dưới những cây quạt khổng lồ, xoay tít nhờ sức gió để tạo ra điện năng. Nghĩ đến không lâu nữa sẽ được gặp lại các Bạn hiền cùng khóa năm xưa mà lòng mình rộn lên một niềm vui khó tả. Các Thầy Cô đã đến, trong đó có Thầy Bùi Duy Tâm, Khoa Trưởng của thời đại nạn Mậu Thân. Thầy đã ra Huế giữa cái khó khăn chung của đất nước và của riêng Trường Y Khoa để đi tản Trường vào Sài Gòn. Thầy đã làm hết sức mình để Trường được tồn tại và vững mạnh. Cuối năm 1977, tôi gặp Thầy ở Đà Nẵng. Trong câu chuyện, Thầy chỉ nói lửng lơ rằng thành phố này có biển bao bọc quá tốt. Tôi hiểu ngay là Thầy muốn khuyên tôi phải làm gì. Thầy Cô Tự, Thầy Cô Đài đang đứng giữa đám học trò “thất thập cổ lai hy,” chỉ thiếu Thầy Cô Vận, vị ân sư mà tôi rất quý kính... Cô Tự thì lúc nào cũng tươi như đóa hoa Hồng, còn Cô Đài như các Bạn đã biết là Hoa Khôi của Huế cuối thập niên 1960, và theo tôi cô xứng đáng được danh hiệu “Người Đẹp Vượt Thời Gian.” Và đâu rồi, các Bạn tôi:

Lê Văn Mộ đến từ xứ lạnh Norway, Hà Công Lương chia đôi vành trăng bạc với một nửa VN và nửa kia ở USA. Trần Văn Hoa, không thay đổi, vẫn tươi cười như xưa dù phải bỏ tất cả cho tự do. Nguyễn Hữu Hiền: trong phút đầu ngỡ ngợ, tôi không nhận ra Anh Út thân thiết ngày nào vì mái tóc nghệ sĩ và khuôn mặt béo tốt chứ không gầy gầy như năm xưa. Thiện Châu thì đã gặp cách đây mấy năm ở Paris, chỉ thiếu Tả Lãnh Thiêng, Nhi Giang, Nhị Thọ, Bửu Cần và Tiểu Muội độc nhất của khóa 3: Tường Ngọc, người đã bao lần cho tôi biết là sẽ hạ san Miệt Dưới, nhưng chúng tôi đang mỗi mòn chờ đợi! Trong đám Học Trường thì có Tôn Thất Hứa vẫn ồn ào như ngày nào mặc dù đang ở tuổi “chung vô diệm,” Thương, Yên, Bảo, Đài đã đóng góp nhiều cho YKH Hải Ngoại. Một lời biết ơn chân thành của Hậu Bối dành cho các Học Trường.

Chủ tịch Võ Văn Phát và Phan Tiên Thái thì vẫn còn phong độ. Tôi còn nhớ vì đẹp trai mà Thái bị Thầy Hùng “đi” tới tấp mặt mày. Kể ra cũng đáng đời vì Thái tuổi Mùi nên thường nhìn trộm Bà Đức Lợi sexy ở cạnh nhà đường Trần Hưng Đạo và đã bị nhạc mẫu La Cảnh Lưu bắt gặp nhiều lần, có đúng không Thái? Chưa kể bạn hiền ở Xavier, Tony Dũng. Gặp lại Dũng, tôi không cầm được nước mắt. Người Sĩ Quan QY trẻ tuổi, được thăng cấp Đại Úy ngoài mặt trận với Anh Dũng Bội Tinh ngôi sao vàng, chỉ sau một tháng rời Quân Trường. Nguyễn Văn Bách, từng trụ trì xóm Nhà Lá, nhưng là con cưng của Linh Mục Giám Đốc Trung Tâm, đã từng tâm sự nhiều lần với tôi qua phone giữa Melbourne - Philadelphia. Được biết chúng tôi sẽ sang Miền Đông nên chị Bách thiết tha mời ghé lại Phila. Phải chăng đây đích thực là thân tình YKH.

Trong cái sống động và vui nhộn của buổi họp mặt, lại xuất hiện một mỹ nhân, có nét “dằm” trông giống Marilyn Monroe. Thú thật, tôi hơi ngạc nhiên và một chút sững sờ vì Nàng quá sexy, đó là Tiểu Muội Tôn Nữ Sang mà tôi đã gặp lần đầu ở nhà Bảo Chủ. Và người đẹp Montreal đã làm tim Mẹ tìm lại cái thời để nhớ để thương. Tôi để hết tâm vào chiếc máy ảnh, chụp một tấm hình Sang đang trình bày bản tình ca và đó là món quà tôi sẽ mang về Melbourne tặng riêng cho Mẹ Bảo Chủ.

Cuối cùng, chúng tôi cũng phải giã từ San José trong luyến tiếc để bay sang Boston thăm con cháu. Chúng tôi đi xem các nơi của thành phố cổ kính và có nét kiến trúc xưa của Âu châu. Lần đầu bước vào khuôn viên Harvard, tự nhiên tôi thấy nhớ Huế và cái thời sinh viên Y khoa trẻ trung với nhiều ước mơ, trong đó có mơ ước được tu nghiệp ở ngôi trường nổi tiếng nhất hành tinh này. Mấy ngày sau, chúng tôi lên New York city bằng xe bus. Đường đến Nữ Ước thật tuyệt vời, thẳng tắp và xuyên qua rừng cây rậm rạp, khác hẳn với miền Tây. Đi ngang qua Connecticut, lòng chúng tôi quá xót xa khi nghĩ đến Nguyễn Mạnh Điềm, người bạn cùng lớp, tài hoa vừa mới qua đời. Một giọt lệ sâu chảy xuống cho bạn hiền. Chúng tôi ở lại New York mấy ngày và trạm dừng chân kế tiếp là Atlantic city - Las Vegas của miền Đông. Thành phố cờ bạc này cũng chả có gì đặc biệt nên chúng tôi chỉ ở lại một đêm và sáng hôm sau trực chỉ Phila; đèn nơi đã có Bách và chị Mỹ Đức chờ đón. Nhà anh chị Bách thật khang trang, nằm trên một ngọn đồi với cây cỏ xanh tươi thật hữu tình; ngoài kia nai vàng và chồn hương đang tà tà tản bộ. Sống ở đây tuổi thọ sẽ tăng thêm 5-10 năm. Chị Mỹ Đức là một bà mẹ Việt Nam mẫu mực, đáng kính. Trên đường đến thăm đại bản doanh của Đại Tướng George Washington thời Nội Chiến, chị đã tâm sự rằng chị đã dạy 5 con thành tài hiển đạt theo kiểu nhà binh. Tuy chỉ ở chơi với anh chị Bách chưa trọn một ngày nhưng anh chị đã dành cho chúng tôi sự tiếp đãi ân cần của một đời người.

Sáng thứ Sáu, anh chị Bách đưa chúng tôi ra Greyhound Terminal để đi Washington, D.C. Lần đầu đặt chân đến Thủ đô Hoa Kỳ, nơi mà các thế lực chính trị đã làm điều đứng què hương tôi, miền Nam Việt Nam. Và cũng chính thế lực chính trị tà ma, vô nhân đạo đó đã hủy diệt miền Nam thân yêu của chúng ta. Tôi viếng thăm một vài nơi nổi tiếng nhưng lòng không vui vì đang nghĩ đến nơi nào trên thế giới sẽ là Việt Nam thứ hai. Tối thứ Bảy chúng tôi được Anh Út đón đến tư thất của Lữ Đức Kỳ, một hậu bối Xavier, nay rất thành công ở miền Đông. Được gặp lại các Bạn hiền: Phước, Hưng, Hón, Tú, Đăng, và Học Trường Ngô Trọng Thọ, và được thưởng thức các món ngon của Huế do chính tay cháu gái của cô giáo ngày xưa ở Phan Châu Trinh đảm trách. Đây là tối thứ 3 trong chuyến Mỹ du lần này được hội ngộ và ăn nhậu thỏa thích với các bạn miền Đông. Cũng may là Huế nhỏ và Trường Y cũng bé tí, nên sinh hoạt học tập như một đại gia đình để rồi 40 năm sau trùng phùng vẫn thân thiết như ngày nào. Cái thân tình của YKH có lẽ là tình cảm độc nhất vô nhị trên thế gian này, và đã hơn một lần tôi viết cho Đặc San, xin kiếp sau được làm trình nữ để lấy chồng YKH. Sáng hôm sau, Hiền và anh chị Phước tiễn chúng tôi ra phi trường để trở lại Boston. Cuối cùng, một chuyến bay dài 30 tiếng đưa Minh Chính và tôi về lại Melbourne. Chúng tôi bỏ lại sau lưng những ngôi nhà khang trang, những thành phố đẹp tuyệt vời và nhất là những người Bạn YKH thân thương để trở lại Nam Bán Cầu xa xôi và xa xôi...!

DN, Melbourne.

BOSTON-Newbury Street